

„Az erdő beszél hozzám. Jeleket ad, üzen, kitárja magát, csak meg kell érteni.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Kollégák!

Kedves Barátaim!

Fekete István szavaival köszöntöm Önöket szeretettel itt, az Akadémiai Emlékerdőnél. És arra hívom Önöket, hogy hallgassuk meg együtt, hogyan beszél hozzánk, mit üzen nekünk ma ez az erdő. Hiszen az erdő mindnyájunk nyelvén tud, és képes mindnyájunk szívét személyesen megszólítani. Mindannyian átélhettük már ezt egy-egy kirándulás vagy erdei séta alkalmával. Én persze azt tudom csak itt és most elmondani Önöknek, amit ez az erdő nekem üzen. De az egészen biztos, hogy az erdő mindig, mindenkinek igazat mond.

Milyen „jeleket ad”, mit „üzen nekem” az Akadémiai Emlékerdő?

Először Solymos Rezsőről beszél. Akadémikus társunkról és barátunkról, a Széchenyi-díjas erdőmérnökről, aki az ettől a vidéktől nem is oly messze eső szülőfalujában, a szomszédos Vas vármegyei Bejcgertyánoson szívta magába a természet szeretetét. Azt az erdőszerető lelkeséget, szakmai ethoszt, amely egész munkásságát meghatározta. Solymos Rezsőt az erdei fák növekedési törvényszerűségei iránti érdeklődés vezette azon az úton, amelyen az erdők agrártudományos kutatójává és nemzetközi hírű ismerőjévé, szaktekintélyévé vált. Neki köszönhetjük az Akadémiai Emlékerdő ültetésének gondolatát. És azt, hogy ma az erdő csendben növekedő hársfái mellett állhatunk. Ezekben az általa ideálmodott hársfákban pedig valamiképp ő is itt áll ma velünk.

Milyen „jeleket ad”, mit „üzen nekem” még ez az erdő?

Széchenyi Istvánról beszél. Aki szellemiségével, cselekedeteivel – köztük a Magyar Tudós Társaság közel kétszáz évvel ezelőtti megalapításával – mindig a jövőnek ültetett. Mondják, hogy fát nem magának ültet az ember. Úgy gondolom, így van ez nem csupán a fával, hanem minden értékes cselekedetünkkel. És így van a tudományos munkával is. Az, amit életünkben valóban érdemes megcselekednünk, elsősorban sosem önmagunkra irányul, nem önmagunkért van. Hanem másokért. Azért, hogy az élet tovább tudjon növekedni. Ahogy e hársfát is, amit most elültetünk – a lassan két évszázada fennálló Akadémia 198. évét megköszönve és az előttünk járókra tisztelettel emlékezve –, valójában a jövőnek ültetjük. Igazán azoké lesz majd, akik utánunk erre járnak. Ők láthatják ennek a hárserdőnek erejét, szépségét, élvezhetik árnyékát, gyógyító virágait. Mindennapi kutatómunkánk, tudományos tevékenységünk lényege sem az öncélú karrierépítés, hanem hogy áthelyezzük a fókuszot önmagunkról a másik emberre, az együttműködésre, a jövőre, vagyis: az életre. Amit szolgálni hivatottak vagyunk. Akár az erdő.

„Nem vagy szabad, míg önmagadért élsz, mert önzésed rabja maradsz” – írta Széchenyi István egyik levelében. Az Akadémiai Emlékerdő szélén, ezen a határmenti tájon 1989. augusztusa óta nagyon is élő ereje, jelentése van a szabadságnak. A páneurópai piknik helyszínén állva ez az erdő arra is emlékeztet, hogy emberi kapcsolataink mikro- és a történelem makrodimenzióiban egyaránt csak a nyitott, tiszta, szabadon áramló, a másik emberhez igazságban kapcsolódó érintkezés ad teret az élet növekedésének. Ahogy a tudomány is csak így, csak ebben a szabadságban tudja szolgálni az életet. A magyar tudomány és a Magyar Tudományos Akadémia is erre hivatott. Évről évre gyarapodó, szabadon növekvő hársfáival erre is tanít bennünket ez az Akadémiai Emlékerdő.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Kollégák!

Kedves Barátaim!

„Az erdő beszél hozzám. Jeleket ad, üzen, kitárja magát, csak meg kell érteni.”
Kívánom Mindnyájunknak, hogy személyes életünkben és tudományos közösségeinkben egyaránt mindig legyen lehetőségünk és belső figyelmünk meghallani, megérteni és megfogadni az erdő szavát.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!